

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.907 van 19 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster kwam op 24 december 2007 het Rijk binnen voorzien van een Angolees paspoort met een visum type C.

1.2. Verzoekster diende op 20 maart 2008 een aanvraag in tot vestiging als schoonmoeder van een Belgische onderdaan.

1.3. De gemachtigde van de minister besliste op 7 mei 2008 tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. Deze beslissing werd op 26 mei 2008 ter kennis gebracht.

1.4. Op 18 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) met betrekking tot de in punt 1.1. vermelde aanvraag. Verzoekster werd hiervan op 20 augustus 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 20.03.2008 door L.,E. (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing(2)

– Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische ascendent vóór de aanvraag. De betrokkene is niet onvermogen en er zijn geen financiële stortingen gebeurd.”

2.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiverings-plicht en van de artikelen 50 en 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit).

2.3. Verzoekster betoogt, in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden, dat de bestreden beslissing in haar motivering geen rekening houdt met de verschillende stukken die zij en haar familieleden bijbrachten en dat er zelfs niet naar verwezen wordt in de beslissing. Verzoekster specificeert dat het bewijzen en stukken betreft waaruit blijkt dat ze tijdens haar verblijf in België geen OCMW-steun heeft genoten en dat ze ten laste was en nog steeds is van haar dochter en schoonzoon. Volgens verzoekster blijkt uit de inkomstenfiches en bewijzen van ziekteverzekering van haar schoonzoon dat zij via de werkgever van haar schoonzoon verzekerd is in het kader van de ziekte- en invaliditeits-verzekering en als ten laste wordt beschouwd. Verzoekster voegt eraan toe dat, in zoverre zij eigen inkomsten of een pensioen had, zij niet kon genieten van deze verzekering. Verzoekster stelt dat de neergelegde stukken bovendien duidelijk aantonen dat haar familieleden zowel over voldoende bestaansmiddelen beschikken als verzekerd zijn voor ziekte en invaliditeit. Verzoekster concludeert dat zij wel degelijk bewezen heeft ten laste te zijn.

2.4. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden citeert verzoekster de artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit en stelt ze dat de bestreden beslissing een eigen interpretatie geeft van het begrip “ten laste zijn” die duidelijk verder gaat dan en niet overeenkomt met wat bepaald is in de verblijfwet. Verzoekster preciseert dat door te eisen dat zij bewijzen dient bij te brengen van geldstortingen (*“in België? Want dit was haar verblijf voor de vestigingsaanvraag dd.20.03.2009”*) de bestreden beslissing de verblijfwet verkeerd interpreteert. Verzoekster poneert dat haar volledige verblijf en huisvesting worden gefinancierd door haar schoonzoon en dochter die met haar samenleven onder hetzelfde dak. Volgens verzoekster toont zij wel degelijk aan ten laste te zijn van haar familie en dit op zijn minst sedert 24.12.2007 (*“dus voor het indienen van de vestigingsaanvraag”*) en dit tot op heden, hetzij gedurende een periode van 9 maanden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing verwijst naar 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat conform artikel 40 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, in werking getreden is op 1 juni 2008, bepaalt het volgende:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeente-bestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.
Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit, dat eveneens in werking getreden is op 1 juni 2008, bepaalt het volgende:

"6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

(...) e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40 ter, tweede lid, van de wet."

Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, dat eveneens in werking getreden is op 1 juni 2008, bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

2.7. Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk als voorwaarde dat de ascendent ten laste moet zijn van de E.U.-vreemdeling. Deze voorwaarde is naast de bijkomende voorwaarden vermeld in artikel 40 ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, ook van toepassing op een ascendent van een Belgische onderdaan, dit op grond van artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Conform de bovenvermelde bepalingen dient verzoekster dus aan te tonen dat zij een bloedverwant in opgaande lijn ten laste van haar Belgische schoonzoon en dochter is, dat dezen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken die de risico's van verzoekster in België dekt.

2.8. Bij haar vestigingsaanvraag maakte verzoekster blijkens het administratief dossier een geboorteakte over, de huwelijksakte van haar dochter en een Angolees paspoort.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister ter gelegenheid van het in punt 1.3. vermelde uitstel van de beslissing via de burgemeester aan verzoekster vroeg ondermeer de volgende documenten over te maken:

“(…)

– Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte.

– Bewijs van nominale financiële storting van de Belg tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)(…)”

2.10. Verzoekster liet op 17 juli 2008 via het gemeentebestuur onder meer een document overmaken, opgesteld door haar schoonzoon, waarin het volgende gesteld wordt: *“(…) Sinds het begin van deze zaak, hebben wij aan de gemeente gemeld dat mijn schoonmoeder E.L. (...) altijd door haar eigen middelen in Angola heeft gewoond (...) Mijn schoonmoeder is aanwezig om toezicht te houden op onze dochter (...) Het enige wat wij wensen is de aanwezigheid van de grootmoeder bij onze dochter J. tot haar derde leefjaar.”*

2.11. De Raad stelt op grond hiervan vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister tot het besluit komt dat *“betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische ascendent vóór de aanvraag. De betrokkene is niet onvermogen en er zijn geen financiële storting gebeurd.”* Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot

vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidscontrole in. In deze kan verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007), waarnaar verweerder eveneens verwijst in zijn nota en waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van de Belgische onderdaan en in dit kader de overlegging eist van de in punt 2.9. bedoelde documenten. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet of bij koninklijk besluit zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

2.12. Verzoeksters verklaringen in haar verzoekschrift betreffen grotendeels de voorwaarden gesteld in artikel 40 ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en doen niet ter zake in voorliggende betwisting die handelt over het ontbreken van het bewijs dat verzoekster voor haar vestigingsaanvraag ten laste was van haar dochter en schoonzoon. Verzoekster brengt hiervan geen bewijzen bij, noch voor de periode vóór haar aankomst in België, noch voor de periode van haar kort verblijf in België (drie maanden) voor het indienen van de vestigingsaanvraag. Verzoeksters blote bewering dat zij wel degelijk aangetoond heeft ten laste te zijn tot op heden en haar verklaring dat haar volledige verblijf en huisvesting worden gefinancierd door haar schoonzoon en dochter die met haar samenleven onder hetzelfde dak, kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen.

Het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel zijn niet gegrond.

2.13. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van *“de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel”*. Verzoekster betoogt dat zij wordt geconfronteerd met de vestigingsprocedure in België *“(…) enkel en alleen omdat de Belgische autoriteiten in Angola met de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster per vergissing een visum type C hebben afgeleverd in plaats van een visum type D. Dit blijkt ook duidelijk uit de documenten en de aanvraag die door verzoekster werd gedaan in Angola en waarbij alle documenten voor een visumaanvraag type D werden bijgebracht en niet van deze van een type C. Door op dergelijke wijze te handelen en van verzoekster nu te eisen dat zij ook nog andere bewijzen in het kader van een nieuwe aanvraag tot vestiging moet bijbrengen, schendt de bestreden beslissing duidelijk de beginselen van behoorlijk bestuur(…) Verzoekster toont bovendien aan in de periode voorafgaand aan haar vestigingsaanvraag financieel te zijn ondersteund.”*

2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster het land is binnengekomen met een paspoort voorzien van een type C. Haar verklaringen omtrent de aanvraag van een visum type D vinden geen steun in het administratief dossier en verzoekster onderbouwt haar verklaringen niet met de nodige stukken. Evenmin onderbouwt verzoekster haar beweringen geuit in de repliekmemoirie dat zij geen inzage krijgt in het dossier of dat de Belgische overheid weigert haar de stukken hieromtrent mee te delen. Bovendien zijn deze beweringen niet dienstig aangezien het administratief dossier bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter inzage ligt van verzoekende partij ter voorbereiding van haar

verdediging en zij blijkens het rechtsplegingsdossier van dit inzagerecht geen gebruik heeft gemaakt. De Raad geeft dan ook geen gevolg aan het verzoek geuit in de repliekmemorie om alvorens de zaak verder te behandelen de Belgische overheid te verplichten om het dossier over te leggen met betrekking tot de visumaanvraag van verzoekster. Verzoeksters betoog mist feitelijke grondslag en is bovendien niet dienstig daar waar in de repliekmemorie een redenering ontwikkeld wordt met betrekking tot de afgifte van een visum type C met het oog op het duurzame relatie aangezien dit geen uitstaans heeft met verzoeksters geval. De Raad verwijst ten overvloede naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekster toont niet aan dat zij bij de aanvraag van een visum type D bewezen heeft ten laste zijn geweest van haar dochter en schoonzoon of hiervan vrijgesteld was, zodat gans haar betoog ook om deze reden niet dienstig is. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, had verzoekster bij de afgifte van het visum type C moeten melden dat zij een visum type D wou en kan zij dit voorval, mocht het al gebeurd zijn, niet meer dienstig inroepen in het kader van een betwisting inzake een vestigingsaanvraag.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december twee-duizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA